

[Jørgen Jensen]

det, man kan kalde for arbejdsfrie indtægter, end i løn og pensioner og i understøttelse. Så siger man, man ikke har råd til at behandle de mennesker, man kynisk smider ud i arbejdsløshed, blot en lille smule anstændigt!

Sådan opfattede jeg det indlæg, og sådan tror jeg også mange af dem, man prøver at tage til indtægt, altså den brede befolkning, vil betragte sådanne udtalelser. Det er ikke den vej, vi skal gå. Det er simpelt hen ved at sikre arbejde til mennesker, vi skal forhindre, at nogle bliver passive.

Arne Bjerregaard (KrF):

Selv om jeg ikke sidder i arbejdsmarkedsudvalget og derfor kan være betænkelig ved at blande mig alt for meget i arbejdsmarkedsforhold, skønt det interesserer mig meget, føler jeg alligevel anledning til at sige, at jeg blev en smule rystet over fru Grethe Fenger Møllers stereotype måde at ville løse det store problem, der kaldes arbejdsløshedsproblemet, på.

Vi må da erkende, at vi har disse problemer, og vi må da erkende, at vi har mange arbejdsløse. Men det, som bliver realiteten af et sådant forslag, er jo, at vi siger, at de arbejdsløse, selv de, som virkelig søger efter arbejde, må betale gildet, det kan da ikke være anderledes, det er da det, der er målsætningen, så man tvinger dem til at tage et arbejde, eventuelt selv om det er underbetalt. Det er det, man vil frem til, og jeg må i alt fald advare stærkt imod, at man går ind på denne vej.

Lad mig for egen regning sige, at jeg erkender, at der er masser af mennesker, der nok unddrager sig beskæftigelse af en eller anden årsag, men det er stadig et mindretal; skal resten så straffes på grund af dette mindretal?

Når der nu er et problem, må man søge at tage det op og se, hvordan man kan løse det. Igen for egen regning – det er ikke en parti-vedtagelse – vil jeg sige, at enhver har ret og pligt til at arbejde i dette samfund, og så må samfundet sørge for, at der er arbejde. Hvis det private arbejdsmarked ikke kan sørge for arbejde, er det samfundets pligt at sørge for arbejde. Men så mener jeg selvfølgelig også, det er arbejdernes pligt at tage arbejdet, og samfundet må selvfølgelig også betale rimeligt for det arbejde, der udføres.

I fremtiden kommer man ikke uden om den måde at løse problemet på. For mig at se er det den eneste måde, man i fremtiden kan løse arbejdsløshedsproblemet på, hvis man vil opretholde fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, og det mener jeg menneskeligt er den eneste måde, vi kan løse disse problemer på. Vi kan ikke løse dem ved at sige: nu skal I betale, fordi der ikke er plads på arbejdsmarkedet. Vi må skaffe disse mennesker arbejde til en rimelig pris. Nogen vil sige, det lugter forfærdeligt af et eller andet. Jeg siger bare: vil man opretholde fri forhandlingsret, vil man opretholde fuld dækning, er man nødt til at overveje disse problemer i fremtiden.

Jeg må gentage, at dette kun er mine egne meninger.

Bolvig (RV):

Fru Grethe Fenger Møller omtalte som sine erfaringer fra Frederiksberg, at mange folk er flittige og søger job på job i de første tre måneder, men holder så op.

Jeg synes, man må gøre sig klart, at hvis et menneske igennem flere måneder har søgt det ene job efter det andet og fået afslag, kommer der naturligvis en række naturlige psykiske virkninger, en form for apati over for samfundet og folketingets afmagt over, at vi ikke har været i stand til at tilrettelægge samfundet således, at der er job til alle. Så er det da en yderst mærkelig form for hjælp at forlange dagpengene nedsat til disse grupper, som virkelig har bestræbt sig for at få et arbejde.

Jeg har lyst til at spørge fru Grethe Fenger Møller: hvis nu dette incitament til at nedsætte dagpengene til $\frac{1}{10}$ ikke hjælper, agter man så at iværksætte en ny form for incitament med en yderligere nedskæring? De konservative burde meget snarere hjælpe med at få fordelt det til rådighed værende arbejde mellem os alle sammen, for det ville være det naturlige i et ansvarligt samfund. De konservative burde snarere medvirke til at få gennemført efterløn eller det forslag, som muligvis og forhåbentlig kommer, med en tvungen afspadsering af overarbejde. Det er den slags forslag, der kan være med til at hjælpe de mennesker bl.a. på Frederiksberg, som fru Grethe Fenger Møller omtalte. Det